

velsen efter sin Hjemkomst fra Seminariet havde faaet indført i Menigheden.

Det var dog ingenlunde Mangelen paa Paa-skønnelse, der i de senere Aar havde lagt en bestandig dybere Skygge over Oldingens forhen saa livlige og smilende Ansigt. Han var endog taknemmelig for den Ubemærkethed, hvori han fik Lov til at henleve sine sidste Dage. Han havde overhovedet aldrig hørt til dem, der følte Trang til at gøre sig gældende i Verden. Han havde altid haft altfor beskedne Tanker om sig selv og sin Virksomhed til at mene, at han fortjente Anerkendelse. Derfor havde han ogsaa i sin Tid betragtet det som noget ganske naturligt, at andre og mere betydelige Personligheder, — som f. Eks. den gamle Højskoleforstander — havde overtaget Førerskabet her, ja Ingen havde frydet sig mere end han over det fornyede Opsving for Folkesagen, som særlig Højskolen havde fremkaldt ved det bevægede Liv, den stadig tilførte Eggen.

Men Pastor Momme var i Ordets tungeste Betydning mæt af Dage. Han følte det dybere end nogen anden, at han havde overlevet sig selv og nu fristede den trange Lod at opleve Dommen over sit Liv og sin Tid. Og dette var da den Sorg, der formørkede hans Alderdom, at han nu